Semnele adevăratei vieți duhovnicești

Cineva m-a întrebat odată: „Cum știu că duc o viață adevărată în Biserică? Unii merg de multe ori la biserică, se roagă, participă la slujbe, participă la Sfintele Taine, dar nu văd nicio schimbare vizibilă în viața lor sau, mai bine zis, îi văd în lume același fel de oameni; mă așteptam la mai mult din partea lor. Care sunt semnele unei adevărate vieți duhovnicești?”

Nu pot spune că există un anumit număr de semne. Dumnezeu face „calculele”, deoarece schimbările sunt interne, secrete, ascunse vederii noastre. Pe de o parte, doar tu și Dumnezeu cunoașteți ce se întâmplă în adâncimile sufletului, iar pe de altă parte, unele lucruri sunt determinate de comportamentul tău personal cu soția, copiii, cu ceilalți. Unii oameni în vârstă spun: „De când eram copil merg la biserică.” Și ce? Care este rezultatul? Ce ai realizat de-a lungul anilor? Adică, nu poți spune că ai mers la o sală de sport, de cinci ani și cinci luni, și că ai avut o greutate de optzeci de kilograme, iar acum cântărești 110 kilograme. Sau că înveți limba engleză de mai mulți ani, dar când ajungi la aeroport nu ești capabil să spui în mod coerent două sau trei cuvinte.

Când spui că ești lângă Hristos, vor exista roade vizibile, nu există altă cale. Viața ta interioară se va manifesta cumva în afara ta. Când te apropii de Hristos, obții fericirea nu din exterior, ci din interiorul tău; adică nu te întristezi din cauza anumitor evenimente, nu ești dezamăgit pentru lucrurile care nu se întâmplă. Cineva spune ceva și ești jignit; vremea este nefavorabilă pe stradă și cazi în melancolie; în timp ce cel care reușește în viața duhovnicească, simte pacea și liniștea în profunzimea inimii sale, iar acest lucru se manifestă în toate acțiunile sale.

Sfântul Isaac Sirianul a spus: „Imaginează-ți că ai spus unui bărbat beat: „Casa ta a luat foc”. Și el răspunde: „Nu vă faceți griji, lăsați-o să ardă”. Desigur, aceasta este o metaforă. Pe de altă parte, trăirea ta, bucuria ta, este ceea ce Biserica numește binecuvântare.

Când ai binecuvântarea Duhului Sfânt în interiorul tău, niciun factor exterior nu îți poate tulbura pacea interioară.

Îmi amintesc următoarele cuvinte ale Maicii Gabriela: „Nu s-a născut încă bărbatul care să-mi rănească sufletul, care să-mi poată fura bucuria”. Cum a reușit oare acest lucru? Desigur, au fost oameni care au contrariat-o, au jignit-o, au tulburat-o, au calomniat-o. Dar cum te comporți cu ceilalți este propria ta problemă. Modul în care le răspunzi celor din jur depinde de atitudinea ta față de viață, iar aceasta este o problemă de alegere personală. Ceea ce dorești tu este ceea ce le răspunzi. Dacă începi să te enervezi și să strigi, atunci cei din jur te percep, potrivit Sfântului Porfirie, că ești o persoană care este rănită, lovită și care sângerează. Dacă te văd într-o stare ca aceasta, atunci comportamentul meu ar trebui să fie unul adecvat. Trebuie să devenim mai exigenți, mai înțelegători atât cu sufletul nostru, cât și cu cel al fratelui nostru.

Odată, cu mult timp în urmă, m-am înfuriat pe cineva și am început să vorbesc cu el nepoliticos, dar acela a continuat să mă privească calm. La mult timp după aceea, l-am întrebat: „Cum ai îndurat tot ceea ce ți-am spus?” „Am înțeles că ai o anumită problemă. Nu am mai vrut să te supăr, nu am vrut să te rănesc”, a spus el. Ascultă-l calm pe aproapele tău, dar nu te implica în problema lui. Asta nu înseamnă să îl respingi. Încearcă să îl înțelegi.

Într-o zi Părintele Paisie călătorea pe o navă de la Daphne la Ouranoupolis. I s-a oferit o cameră separată pentru călugări, pentru a evita persoanele lumești. Gheronda a răspuns: „Pentru ce? De ce să stau singur, ca și cum aș ascunde ceva? Suntem cu toții la fel”. Este ceva foarte important. Trebuie să ne dăm seama că toți suntem frați și surori în Hristos și ne îndreptăm cu toții către același obiectiv. Cu cât crești mai mult duhovnicește, cu atât te conectezi mai mult cu aproapele. Când ajungi să înțelegi cuvintele lui Hristos despre ce înseamnă să fii slujitorul fratelui tău, începi să înțelegi ce înseamnă să speli picioarele celuilalt.

Arhimandritul Andreas (Konanos)

Archimandrite Andreas (Konanos). The Signs of a Correct Spiritual Life